

**Αρείου Πάγου: 549/2001, Τμήμα Β'
Πηγή: ΔΕΝ 57/01, σελ. 1374**

Τεχνικός ασφαλείας

Αναίρεση αποφάσεως λόγω μη συμμορφώσεως προς την αναιρετική απόφαση. - Περίπτωση τεχνικού ασφαλείας ο οποίος με τις υπαίτιες παραλείψεις εκπληρώσεως των καθηκόντων του (μη ενημέρωση του ειδικού βιβλίου κλπ.), και με τη μη συμμόρφωση του ούτε προς τις υποδείξεις του Επιθεωρητού Εργασίας εκλόνισε τη σχέση εμπιστοσύνης του εργοδότου προς τον τρόπο ασκήσεως των καθηκόντων του. - Κρίση ότι η καταγγελία συμβάσεως δεν ήταν καταχρηστική, ούτε αποτελεί το επαχθέστερον μέσον. - Πότε δίδεται ο λόγος αναιρέσεως για μη λήγη υπ' όψη προταθέντων ή για λήγη υπ' όψη μη προταθέντων πραγμάτων που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης.

Εισηγητής: Χρ. Παληοκώστας

Δικηγόροι: Π. Κωνσταντόπουλος -Επαμ. Σαρρής

Σύμφωνα με το άρθρο 559 αριθ. 18 ΚΠολΔ, αναίρεση συγχωρείται αν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση. Στην προκειμένη περίπτωση με τη 225/97 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου αναιρέθηκε η 6449/95 απόφαση του Εφετείου Αθηνών για πλημμέλεια από τον αριθμ. 8 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ και ειδικότερα διότι από τα κρίσιμα αυτοτελή περιστατικά που επικαλέσθηκε ο αναιρεσείων για τη συγκρότηση της προβληθείσας αντεντασίσεως περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος της καταγγελίας από την αναιρεσίβλητη, το Εφετείο παρά το νόμο δεν έλαβε υπ' όψη εκείνα πού αναφέρονται στη γνώση εκ μέρους της τελευταίας καθόλο το κρίσιμο χρονικό διάστημα, της μη τηρήσεως του αναφερόμενου ειδικού βιβλίου από τον αναιρεσείοντα, στην ανυπαρξία κατά τα διάστημα αυτά οποιασδήποτε εκ μέρους εκείνης αιτήσεως, παρατηρήσεως η οχλήσεως για να καταχωρεί στο ειδικό βιβλίο τις έγγραφες υποδείξεις του και στο περιστατικό ότι η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας υπό τις ως άνω περιστάσεις ήταν τα επαχθέστερο και όχι αναγκαίο μέτρο για τη συμμόρφωσή του με τις νόμιμες και συμβατικές του υποχρεώσεις.

Με την ήδη προσβαλλόμενη 7966/97 απόφαση το Εφετείο Αθηνών (δικαστήριο της παραπομπής) δέχθηκε τα οικόλονθα: Ο αναιρεσείων προσελήφθη από την αναιρεσίβλητη την 1.6.91 με έγγραφη σύμβαση εξηρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του ως τεχνικός ασφαλείας. Σύμφωνα με τη σύμβαση, ο ως άνω μισθωτός ανέλαβε την υποχρέωση να παρέχει στην εργοδότιδα υποδείξεις και συμβουλές σε θέματα σχετικά με την υγιεινή και ασφάλεια της εργασίας και την πρόληψη εργατικών ατυχημάτων και να καταχωρεί τις γραπτές υποδείξεις στο ειδικό βιβλίο πού προβλέπεται από τον Ν. 1568/85 και τηρείται για το σκοπό αυτόν από την εταιρεία. Κατά τον πρώτο χρόνο εργασίας του ο αναιρεσείων τηρούσε ανελλιπώς τα προαναφερόμενο ειδικό βιβλίο υποδείξεων. Από τις 22.5.92 όμως μέχρι τις 14.2.94, οπότε η αναιρεσίβλητη κατήγγειλε τη σύμβαση εργασίας, αντισυμβατικά και κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 6 του Ν. 1568/85 έπαυσε να το τηρεί. Αντί τούτου, έστελνε έγγραφα υπομνήματα στα αρμόδια όργανα της αναιρεσίβλητης, αλλά η κατ' αυτόν τον τρόπο παροχή υποδείξεων και συμβουλών δεν συνιστά εκπλήρωση της υποχρεώσεως του προς τήρηση του ειδικού βιβλίου, παρεκτός του ότι στη διοίκηση της αναιρεσίβλητης περιήλθαν μόνον τρία από αυτά τα έγγραφα.

Ο αναιρεσείων μετέβη στις 9.2.94 στο γραφείο του γενικού διευθυντή της αναιρεσείουσας και τον ενημέρωσε για θέματα της αρμοδιότητάς του. Κατά την ενημέρωση αυτή τον διαβεβαίωσε ότι όλα βαίνουν καλώς και ότι το βιβλίο του τεχνικού ασφαλείας είναι κανονικά ενημερωμένο. Την επομένη (10.2.94), κατά την οποία έπειτα από σχετική εντολή του γενικού διευθυντή της αναιρεσίβλητης, προσκόμισε στον ίδιο όλους τους φακέλους, το ως άνω ειδικό βιβλίο και κάθε σχετικά έγγραφο της αρμοδιότητας του, διαπιστώθηκε ότι το ειδικό βιβλίο ήταν ανημέρωτο από τον Μάιο του 1992 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1994. Κατά τον έλεγχο των φακέλων βρέθηκε το από 8.2.94 υπηρεσιακό έγγραφο του Επιθεωρητή Εργασίας με έξι υποδείξεις, το οποίο είχε παραλάβει την ίδια ημερομηνία ο αναιρεσείων. Το γεγονός αυτό δεν αναφέρθηκε από τον αναιρεσείοντα στο γενικό διευθυντή της αναιρεσίβλητης όταν τον είχε

επισκεφθεί στις 9.2.94 και παρά το γεγονός ότι σύμφωνα με την εκεί υπόδειξη το ειδικό βιβλίο έπρεπε να ενημερωθεί με τις γραπτές υποδείξεις του τεχνικού ασφάλειας εντός 24 ωρών, αυτό, τουλάχιστον μέχρι και τις 10.2.94 πού προσκομίσθηκε στο γενικό διευθυντή της αναιρεσίβλητης, δεν είχε οποιαδήποτε καταχώρηση των υποδείξεων που του είχε επιβάλει εγγράφως μετά τα Μάιο του 1992. Η διαπίστωση των πιο πάνω υπαίτιων παραλείψεων εκπληρώσεως των υποχρεώσεων του αναιρεσείοντος παράλληλα με την επιδειχθείσα συμπεριφορά του κλόνισε την προς το πρόσωπό του εμπιστοσύνη της διοικήσεως της αναιρεσίβλητης, η οποία θεωρησε ότι μετά από αυτά δεν απέμεινε παρά η καταγγελία της εργασιακής του συμβάσεως. Πάντως έως τις 9.2.94 δεν υπήρχε οποιοσδήποτε λύγος απολύσεως του αναιρεσείοντος. Μάλιστα του έγινε πρόταση από την αναιρεσίβλητη να απασχοληθεί στις νέες της εγκαταστάσεις στα Μ. Πεύκο. Τα προαναφερθέντα περιστατικά δικαιολογούν τον επικαλούμενο κλονισμό της σχέσεως εμπιστοσύνης της αναιρεσίβλητης ως προς τον τρόπο ασκήσεως των καθηκόντων του αναιρεσείοντος, ο οποίος δεν συμμορφώθηκε ούτε προς τις υποδείξεις του Επιθεωρητή Εργασίας. Ακολούθως κατέληξε το Εφετείο στο συμπέρασμα ότι η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας του αναιρεσείοντος οφείλεται στην επιδειχθείσα παραπάνω συμπεριφορά του και στον εξ αιτίας της κλονισμό της εμπιστοσύνης της διοικήσεως της αναιρεσίβλητης, η οποία δεν γνώριζε τη μη τήρηση του ειδικού βιβλίου από αυτόν και ούτε χρησιμοποίησε ως πρόφαση αυτή την αιτιολογία, για να προσλάβει άλλον στη θέση του. Δέχθηκε ακόμη το Εφετείο ότι η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας δεν αποτελεί το επαχθέστερο στη προκειμένη περίπτωση μέσον, αφού ο αναιρεσείων εκώφευσε ακόμη και στις υποδείξεις του Επιθεωρητή Εργασίας. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο έκρινε ότι η ως άνω καταγγελία της εργασιακής συμβάσεως του αναιρεσείοντος δεν είναι καταχρηστική και ότι, επομένως, η καθ' υποφοράν υποβληθείσα αντένσταση αυτού για καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος της αναιρεσίβλητης για καταγγελία είναι απορριπτέα. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο: α) συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση και δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 18 ΚΠολΔ και β) δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 281 του ΑΚ, αφού υπό τα ως άνω πραγματικά περιστατικά, η ως άνω καταγγελία της εργασιακής συμβάσεως του αναιρεσείοντος δεν αντιβαίνει προφανώς προς την καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη η τον κοινωνικό η οικονομικό σκοπό του προς καταγγελία δικαιώματος της, ενώ εξ άλλου στην προσβαλλόμενη απόφασή του το Εφετείο διέλαβε πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες οι οποίες στηρίζουν επαρκώς το διατακτικό της για την απόρριψη της ενστάσεως περί καταχρηστικής ασκήσεως του προς καταγγελίαν της ως άνω εργασιακής συμβάσεως δικαιώματος της αναιρεσίβλητης. Συνεπώς οι αντίθετοι από τον αριθμ. 18 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ πρώτος και τους αριθμ. 1 και 19 του ίδιου άρθρου τρίτος λόγοι της αναιρέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

(...) Ο λόγος αναιρέσεως του άρθρου 559 αριθμ. 8 του ΚΠολΔ δίδεται όταν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπ' όψη πράγματα που δεν προτάθηκαν, ή δεν έλαβε υπ' όψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Επομένως δεν στοιχειοθετείται ο λόγος αυτός, αν το δικαστήριο έλαβε υπ' όψη του προταθέντα ισχυρισμό και τον απέρριψε για οποιοδήποτε λόγο, τυπικά η ουσιαστικό (Ολομ. ΑΠ 12/91). Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, έλαβε υπ' όψη τους νομίμως προταθέντες ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος που θεμελιώνουν την καθ' υποφοράν με την αγωγή προβληθείσα ένσταση του περί καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος της αναιρεσίβλητης για καταγγελία της ένδικης, εργασιακής συμβάσεως και τους απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμους. Ειδικότερα το Εφετείο έλαβε υπ' όψη τους επί μέρους ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος ότι: α) μέχρι την καταγγελία της συμβάσεως η αναιρεσίβλητη δεχόταν τις υποδείξεις του σε ιδιαίτερα έγγραφα, β) η αναιρεσίβλητη γνώριζε ότι δεν ετηρείτο το ειδικό βιβλίο, γ) η καταγγελία της συμβάσεως αποτελούσε το επαχθέστερο μέτρο σε βάρος του αναιρεσείοντος και δ) με την καταχώρηση των γραπτών υποδείξεων του σε ιδιαίτερα έγγραφα επί 21 μήνες και τη μη καταχώρηση τους στο ειδικό βιβλίο επήλθε σιωπηρή μεταξύ των διαδίκων συμφωνία περί μη τηρήσεως του ειδικού βιβλίου και τους απέρριψε. Επομένως ο από τον αριθμ. 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ τέταρτος λόγος του αναιρετηρίου με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αιτίαση ότι δεν έλαβε υπ' όψη τους ισχυρισμούς αυτούς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.